

[Himmelstrup.]

kratiske Ordfører var ogsaa inde paa det —, forandrer man fuldstændig Karakteren af denne Foranstaltning. Oprindelig var den tænkt som en Foranstaltning, hvorved en erlagt Skat skulde tilbagebetales. Nu bliver det ganske utvivlsomt i Virkeligheden en social Foranstaltning, en Understøttelse. Nu vel, jeg har i og for sig ikke noget imod det, men jeg synes ikke, man skal gøre det paa en Skattelov. Det er jo helt urimeligt at rode alting sammen paa den Maade, det kan saamænd være sammenrodet og vanskeligt nok at hitte Rede i i Forvejen; der er ingen Grund til at gøre det værre, end det er. Det er jo snart saaledes med en stor Del af Lovgivningen her i Danmark, i hvert Fald paa det finansielle Omraade, at ingen med Tryghed kan bevæge sig paa disse Omraader undtagen de faa Ekspertes, der sidder ovre i Finansministeriet og ikke bestiller andet end at beskæftige sig med disse særlige Spørgsmaal. Det er ikke sundt, at det er saaledes. Det er meget ubehageligt for dem, der skal have med det at gøre, at det hele bliver saa indviklet, og det, den højtærede Finansminister her har foranstaltet, bidrager yderligere til Sammenroderiet. Jeg synes, man skulde holde sig til det, der er Formaålet med denne Foranstaltning. Om man saa yderligere vil forøge Understøttelsen til børnerige Familier med, skal vi sige, til 15 Kr. pr. Barn, bliver jo en Sag for sig, men den ærede socialdemokratiske Ordfører har ganske sikkert Ret i, at det Beløb, der her er Tale om, de 25 Kr., i Virkeligheden forudsætter et Tøjforbrug af saa stort Omfang, at der slet ikke vil blive Tale om det. Jeg henstiller derfor, om man ikke kunde finde en anden Form end den her foreslaaede, for ikke at gøre det mere indviklet end strengt nødvendigt.

Ja, vi skal altsaa have denne Lov. Det er rigtigt, som den ærede socialdemokratiske Ordfører sagde, at der er ingen, der er begejstret for den, men den er utvivlsomt en finansiel Nødvendighed, og derfor skal vi have den gennemført. Men det forekommer mig, at den højtærede Finansminister hverken tidligere eller denne Gang har gjort det lettere for os.

Korsgaard: Forhøjelse af Skatterne betragtes jo i Almindelighed ikke med Velbehag af dem, der skal betale, og i det givne Tilfælde skal jo hele Befolkningen betale, saa paa Forhaand maa man antage, at det er saare nemt at oparbejde en Stemning mod denne Forhøjelse. Det afgørende for,

om Skatterne skal forhøjes eller ikke, maa naturligvis være, om der er Brug for det. Her vil jeg gerne gentage, hvad den højtærede Finansminister sagde i sin Tale ved Fremlæggelsen af Forslaget til Finanslov for 1942—43. Jeg vil dog holde mig alene til Aaret 1941—42. Jeg er naturligvis ganske klar over, at de Skatter, der her er Tale om, ogsaa skal virke i 1942—43, men jeg anser den økonomiske Situation i 1942—43 for endnu at være saa usikker, at der ikke er megen Mening i at give sig til at opstille Beregninger med Henblik paa det Aar. Jeg holder mig altsaa til 1941—42. For det Aar foreligger der jo en Finanslov vedtaget, der viser et Underskud paa 39,2 Mill. Kr. Finansministeren oplyser i nævnte Tale, at der er bevilget yderligere 46,7 Mill. Kr., der er søgt 46, der maa regnes med yderligere ca. 21, og saa har i øvrigt den almindelige Gennemgang af Finansloven, som er foretaget af de Folk, der har med det at gøre, vist, at der hertil kommer endnu rundt regnet 20 Mill. Kr., saaledes at der efter Finansministerens Opgørelse skulde være Tale om en Merudgift paa 172—173 Mill. Kr.

Til Betaling af dette tilsyneladende Underskud har man paa den ene Side Formue- og Indkomstskatten, som Finansministeren i samme Tale opgjorde til at ville give 35 Mill. Kr. mere end anført paa Finansloven, og saa er der Stigningen i Forbrugsskatterne, som vil give 117 Mill. Kr., forudsat at man bevarede de nugældende indirekte Skatter for hele Finansaaret 1941—42; og dertil kommer yderligere, at den nye Lov her vel rundt regnet for det lille halve Aar, der er tilbage af Finansaaret, vil give en halv Snes Millioner mere, end hvis man fortsatte med den bestaaende Lov. Herefter kommer jeg til det Resultat, at der skulde blive en 10 Millioner i Underskud — det er vist for øvrigt noget mindre, end Finansministeren beregner det til.

Men her bliver saa det første Spørgsmaal, om man kan gaa ud fra, at Finansministeren skønner rigtigt. Nu er der jo ingen Tvivl om, at man har straalende Beviser for, at Finansministeren har skønnet forkert, og det er jo en ærlig Sag at skønne forkert, men rose sig af det synes jeg ikke man skal. Det tør jeg nu heller ikke sige, at Finansministeren ved denne Lejlighed har gjort, men jeg har tidligere hørt socialdemokratiske Ordførere berømme Finansministeren for alle de Penge, der var kommet ind i Finanskassen paa Grund af, at der var skønnet forkert, for det var jo Grunden.